

Magyar Hírlap, 2011. február 12.

Út a jövőbe

Érthető, ha egy muzsikus a zene korábbi korszakaival foglalkozik. Sőt, elvárható tőle. Fekete-Kovács Kornél dzsessztrombitás életében is eljött ez pillanat, érdekelni kezdték Bartók, Sztravinszkij, Sosztakovics és más zeneszerzők művei. Ez azért kényes dolog. A klasszikus zenében a mű megformálása a fontos, a dzsesszben pedig a rögtönzés. A klasszikus zene zongoristái huszonnégyféleképp képesek leütni egy billentyűt. A dzsesszzongoristák jó ha négyféleképp. A dzsesszben nem finoman kolorizált zenei képeket kell festeni; itt hirtelen ötletekre van szükség.

Fekete-Kovács Kornél új, Integro/Grandeur című lemezén a két zenei világ találkozik. Aki ismeri a dzsesszt, annak Dave Brubeck és Leonard Bernstein 1960-ban készült közös lemeze jut eszébe. Mások is kísérleteztek már a dzsessz és a szimfonikus zene fúziójával, de Bernsteiné volt az első igazán sikeres nekifutás. Fekete-Kovács Kornél úgy szeretett volna kilépni a dzsessz világból, hogy azért benne is maradjon. Nagy ívű kompozíciókat írt, amelyekben a szimfonikus zenekar – jelen esetben a Pannon Filharmonikus Zenekar – jelentős szerepet kap. Mondhatni épp olyan jelentőset, mint Fekete-Kovács dzsesszkvintettje. Nemcsak arról van szó tehát, hogy a szimfonikus zenekar hangulati aláfestéseket terít a dzsesszkvintett játéka mögé. Mert más előadónál sokszor csak ennyi történik. Itt azonban sokkal szerveesebb a kapcsolat. Folyamatos ingamozgás jellemzi ezt a lemezt a klasszikus, illetve kortárs zene és a dzsessz között. Fekete-Kovács Kornél ennek tudatában, ezzel a logikával írta meg a CD-n hallható hat kompozíciót is. Ez a folyamatos ingamozgás adja a lemez anyagának állandó feszültségét, az ingamozgás szélső pontjain pedig hol tipikusan szimfonikus zene, hol pedig a „legeredetibb” dzsessz szól. A szerzőnek, vagyis Fekete-Kovács Kornélnek, nyilván a két szélső pont közötti passzusok jelenthették a legnagyobb kihívást, mint szerzőnek, s mint trombitásnak is. Mert itt kellett megtalálni a szintézist szimfonikus zene és dzsessz között. Tudni kell egyébként, Fekete-Kovács nagyon tiszta és határozott trombitahanggal rendelkezik. De ez a hang mindig alkalmazkodik az adott zenei közeghez. Ha a kvintett szerepe erősödik fel éppen egy kompozíció valamely részletében, Fekete-Kovács lendületes és karakteres, ahogy az a dzsesszmuzsikushoz illik, de ha valahol viszont épp a szimfonikus zenekaré a döntő szerep, akkor Fekete-Kovács óhatatlanul is klasszikustrombitahang, a Geiger György-, vagy Maurice Andre-féle etalon irányába tart. Sok hozzáértő vallja, hogy ez a dzsessz jövőjének útja. A klasszikus, illetve a kortárs zenével való házasság. Fekete-Kovács Kornél vitathatatlanul erre az útra lépett.

Fekete-Kovács Kornél Quintet - Pannon Philharmonic: Integro/Grandeur
BMC Records, 2011

Sinkovics Ferenc